CHATHAM, ONTARIO, OCTOBER 15, 1952
4TH YEAR OF PUBLICATION NO. 49

CALVINIST-CONTACT

IN DIT NUMMER:
- Calvin College and Seminary
- Immigratie-bepalingen voor 1952
- Een woord tot de immigranten

HOLLAND-CANADIAN MAGAZINE

LENINGEN voor jonge farmers

(Mededeling no. 41 bureau van de landbouw-en emigratie Attache, Ottawa, Ontario-

DE „ONTARIO JUNIOR FARMER ESTABLISHMENT LOAN CORPORATION"

In September 1952 is door de Provincie Ontario de bovengenoemde organisatie in het leven geroepen op grond van de „Ontario Junior Farmer Establishement Loan Act". De bedoeling hiervan is door het verlenen van crediet op lange termijn jonge boeren behulpzaam te zijn bij het zich vestigen op een eigen bedrijf. Aangezien onder de voorwaarden niet is opgenomen dat men Canadees staatsburger moet zijn, kunnen ook Nederlanders voor het verkrijgen van leningen van deze instelling in aanmerking komen, mits zij voldoen aan de volgende voorwaarden:

1 De aanvrager moet de leeftijd hebben bereikt van minstens 21 jaar en niet ouder zijn dan 35 jaar;

2 De aanvrager moet op de datum van zijn aanvrage reeds minstens 3 jaar in Ontario woonachtig zijn;

3 De aanvrager moet minstens 3 jaar landbouwervaring hebben en kunnen aantonen dat hij de nodige capaciteiten en kennis van zaken heeft om zelfstandig een landbouwbedrijf te leiden;

4 De aanvrager moet ijverig zijn en van goed gedrag;

g De aanvrager moet metterdaad werkzaam zijn of van plan zijn te gaan werken op het landbouwbedrijf dat als zekerheid zal dienen voor de aan te vragen lening. Voorwaarde is dat hij zijn volledige werkkracht aan dit bedrijf wijdt en geen werkzaamheden buiten het bedrijf verricht.

Doeleinden waarvoor een lening kan worden verstrekt

Leningen kunnen worden gegeven voor het betalen van schuld, aankoop van een landbouwbedrijf, aankoop van vee en werktuigen, voor grondverbetering, voor het oprichten van nieuwe gebouwen, voor reparatie van gebouwen, als bedrijfskapitaal, als hulp bij de aankoop van land etc,

De grootte van de lening

De te verstrekken leningen zullen in geen geval 80% van de geschatte waarde van het landbouwbedrijf (land plus opstallen) dat als zekerheid voor de lening moet dienen, mogen te boven gaan, noch, in geen geval, hoger mogen zijn dan $15.000.00.

Zekerheid

De „Corporation" verstrekt uitsluitend leningen op zekerheid van eerste hypotheek op het landbouwbedrijf, dat het eigendom is van aanvrager en door hem zelf wordt bewerkt. Het landbouwbedrijf moet voorzien zijn van de noodzakelijke gebouwen en mag niet aan derden verhuurd zijn.

Rente

De rente op de eerste hypotheek bedraagt 4% per jaar op leningen met een looptijd van 20 jaar, en 4½% per jaar op leningen met een looptijd van 21—25 jaar.

Schatting

Alvorens aanvrage tot het verkrijgen van een lening kan worden goedgekeurd, moet het landbouwbedrijf dat als zekerheid voor de lening zal dienen, door een door de „Corporation" aan te wijzen taxateur worden geschat. Taxaties kunnen niet worden verricht wanneer de grond bevroren is of bedekt is met sneeuw. Taxaties zullen gewoonlijk kunnen worden verricht van 1 Mei tot 1 December.

Kosten van de aanvrage

Tegelijk met de aanvrage voor een lening dient men een bedrag van $10.00 over te maken aan de „Corporation" als bijdrage in de onkosten van taxatie en administratie. Zou om de een of andere reden geen taxatie verricht worden, dan zal dit bedrag wederom worden gerestitueerd. Wanneer echter wel een taxatie is verricht, wordt bovengenoemd bedrag niet gerestitueerd, onafhankelijk van het feit of daarna een lening al dan niet wordt verstrekt.

Bijkomende kosten

De aanvrager betaalt de kosten van het onderzoek naar de eigendomstitel en daarenboven alle kosten, verbonden aan het opmaken van de hypotheek.

Afbetalingsvoorwaarden

De langste termijn voor afbetaling is 25 jaar, maar men kan ook een kortere periode kiezen, 5, 10, 15 of 20 jaar. De volgende afbetalingsschema's zijn algemeen gebruikelijk:

Schema 1

20 Jaarlijkse afbetalingen van $7.36 voor iedere $100.— van de lening.

Schema 2

15 Jaarlijkse afbetalingen van $9.00 voor iedere $100.— van de lening.

Schema 3

10 Jaarlijkse afbetalingen van $12.33 voor iedere $100.— van de lening.

Schema 4

De mogelijkheid bestaat om gedurende de eerste 3 jaar minder af te betalen in dier voege dat hierbij de afbetaling gedurende het eerste jaar minder is dan gedurende het tweede jaar en de afbetaling in het tweede jaar minder dan gedurende het derde jaar en die gedurende het derde jaar kleiner is dan de afbetalingen in het resterende aantal jaren waarin de afbetalingen gelijk blijven.

Voorbeeld

De jaarlijkse afbetaling bij een lening van $1000.— met een looptijd van 20 jaar volgens schema 1 zou dus zijn: 10x$7.36, dit is $73.60 per jaar gedurende 20 jaar.
Men is ten allen tijde gerechtigd sneller af te betalen dan volgens het overeengekomen schema. Men behoeft hiervan tevoren geen kennis te geven.

Tot wie men zich moet wenden

Voor het aanvragen van een lening moet men zich wenden tot „the Ontario Junior Farm Establishment Loan Corporation", 66 College Street, Toronto, Ontario. Ook kan men zich wenden tot de "Agricultural Representative" van de "county" waarin men woont. Men krijgt dan een vragenformulier toegezonden, hetwelk zo nauwkeurig mogelijk moet worden ingevuld.

VRIJDOM VAN INVOERRECHTEN VOOR "SETTLERS' EFFECTS"

Reeds eerder waren, zoals bekend, de zg. "settlers' effects" op bepaalde voorwaarden vrij van invoerrechten, zie mededeling no. 38. Met ingang van begin September 1952 is een nieuwe regeling in werking getreden waarbij aan het begrip "settlers' effects" een ruimere interpretatie is gegeven.

Op de hieronder nader te noemen voorwaarden mogen vrij van invoerrechten worden ingevoerd sommige goederen die van wezenlijke betekenis zijn voor de vestiging van een immigrant in Canada.

Sommige machines en gereedschappen die tot nu toe niet gerekend werden onder "settlers' effects" en waarvoor wel invoerrechten moesten worden betaald, zullen voortaan vrij van invoerrechten worden toegelaten op de volgende voorwaarden:

a de machines en/of gereedschappen moeten bestemd zijn voor eigen gebruik in verband staande met de beroepsuitoefening van betrokkene, ofwel voor gebruik door leden van zijn naaste familie;

b de goederen moeten zijn aangeschaft met behulp van het in Nederland geblokkeerde guldentegoed van betrokkene, of de goederen moeten reeds voor het vertrek van betrokkene uit Nederland diens eigendom zijn;

c import moet plaats hebben binnen 3 jaar na de datum waarop men voor de eerste keer in Canada is aangekomen.

Het verdient aanbeveling om, alvorens betrokken machines te laten overkomen, zich in verbinding te stellen met het dichtstbijzijnde "customs' office" waar men kan mededelen of de goederen die men wil importeren al dan niet onder de categorie "settlers' effects" kunnen worden gebracht.

CALVINIST-CONTACT
Holland-Canadian Magazine
Issued every 1st and 15th of the month. Published under auspices of the Chr. Ref. Immigration Societies in Canada

Managing Editor: John Vander Vliet, 304 Dundas St. W., Trenton, Ontario

Business Manager: John Vellinga, Box 234, Chatham, Ontario

Subscriptions and advertising: Send all subscriptions, renewals and advertising to the office of the Bussiness Manager, Box 234, Chatham, Ont. Subsciptions $3.— a year in advance

Printers: The Mercury Press, Chatham, Ont.

Authorized as second class mail, Post Office Department, Ottawa

Calvin College and Seminary

EN IETS OVER HAAR BEHOEFTEN

door Rev. Arnold Brink

Calvin College and Seminary in Grand Rapids, Michigan, is de school van de Christian Reformed Church in de Verenigde Staten en Canada. Zij is de officiele theologische school van dit kerkgenootschap — zoals de Theologische School te Kampen dat is voor de Gereformeerde Kerken in Nederland. Tegelijkertijd is Calvin College — van alle Christelijke inrichtingen voor hoger onderwijs in Noord Amerika — de meest consequente in haar trouw aan Calvinistische beginselen. In dit opzicht neemt zij een plaats in die enigszins gelijk staat met die van de Vrije Universiteit te Amsterdam. Velen van U — de lezers van „Calvinist—Contact" — zijn nu leden van de Christian Reformed Church. Dit lidmaatschap brengt met zich mee dat gij, met alle andere leden van deze kerk, Calvin College and Seminary als een geestelijk en stoffelijk eigendom bezit.

Deze dagen zijn voor de College en Seminary dagen van veel en bijzondere noden. Om in die noden te voorzien wordt er nu een beroep gedaan op allen die onze school steunen: Amerikanen en Canadezen, zowel nieuwe als oude vrienden. Maar het spreekt vanzelf dat velen onzer nieuwste kerkleden in Canada nauwelijks een juist begrip kunnen hebben waar hun hulp voor gevraagd wordt. Met de vriendelijke medewerking van „Calvinist—Contact" hopen we daarom enige artikelen te schrijven waarin we het bestaan en de behoeften van Calvin College bespreken. Intussen hebben Peter Turkstra van Hamilton, Ontario, J. H. Ten Hove van Lacombe, Alberta; en Gerrit Vander Pol van Mount Vernon, Washington, U.S.A., het vrijwillig op zich genomen om de Canadese gemeenten te bezoeken en het geschrevene met verdere inlichtingen aan te vullen.

Calvin College and Seminary— iets over haar ontstaan.

Meer dan honderd jaar geleden kwamen onze voorouders als immigranten naar Amerika. Zij hebben hier eerst veel moeilijkheden moeten doorworstelen onder de meest primitieve omstandigheden. Zij hadden grote behoefte aan schoolmeesters en predikanten, maar omdat zij die niet uit Nederland konden verwachten, waren zij genoodzaakt hun eigen jonge mannen hier voor opleiding te geven. Het zou moeilijk en kostbaar zijn een school te openen, en het bleek ook onmogelijk ooit zover te kunnen komen zonder de hulp van geheel de kerk. Afstanden waren zo groot als die in Canada, zodat er weinig kans bestond mensen bij elkander te brengen voor het bespreken van de gemeenschappelijke problemen. En zo bleef er niets anders over dan dat de Synode de leiding op zich nam, de nodige beslissingen maakte over wat er gedaan moest, en de verschillende classes en gemeenten verzocht het besluit met hun steun te onderschragen.

* * *

En zo is het dan gekomen dat zes-en-zeventig jaar geleden een begin werd gemaakt met een professor en zeven studenten. Bij dat kleine begin is het niet lang gebleven. Al spoedig was er behoefte aan een schoolgebouw; later aan meer en grotere gebouwen. Het allereerste gebouw — nu al jaren geleden ontgroeid en afgebroken — werd in 1891 in gebruik genomen. In 1917 verhuisden wij naar een nieuw gebouw dat nog steeds het hoofdgebouw is van de hedendaagse campus. In 1924 is de eerste — en de enigste — dormatory opgericht, in 1927 kregen we voor het eerst een library building en in 1930 een apart gebouw voor de Seminary.

* * *

Na de tweede wereldoorlog was er een kolossale groei die het getal studenten in twee jaar tijds van 500 tot 1500 deed stijgen. Meteen werd het een hopeloze zaak om met onze kleine gebouwen school te houden. Dit leidde er toe in 1947 — door middel van een **Million Dollar Campaign** de nodige gelden voor uitbreiding in te gaderen. Meer dan een millioen dollar is toen bijeengebracht, waarvan een nieuwe science building gebouwd is, de library vergroot, en een Commons building begonnen is.

Maar andere grote noden zijn er nog. De meesten van onze studenten komen van onze eigen gemeenten die door de lengte en breedte van onze grote landen, de Verenigde Staten en Canada, verspreid zijn. Wij zijn verplicht hen van een goed christelijk tehuis te voorzien. Maar niet meer dan een vierde van onze meisjes — en geen van de jongens — hebben voor woning een dormitory beschikbaar. Het gevolg hiervan is dat zij hier en daar — waar zij dat maar kunnen verkrijgen — op kamers wonen. Dit is een onvoldoende oplossing. In het studentenleven is het hoogst wenselijk dat er een centrale plaats is waar er een samenleving kan zijn, met accomodatie voor dagelijks eten, waar werk en ontspanning en nu en dan een gezellig bijeenkomen met een kopje koffie. Hierin zal de nieuwe Commons voorzien. Maar dan blijft er nog een drukkend tekort aan ruimte voor schoolkamers, voor offices voor het bestuur en welhaast alle andere benodigdheden die met een school voor hoger onderwijs in verband staan.

* * *

Calvin College and Seminary zijn tot nu toe het eigendom gebleven van de Christian Reformed Church. De kerk is daarom ook voor alles wat de welvaart van deze school betreft verantwoordelijk. Het is niet uit beginsel zo geworden — noch gebleven, maar wel door practische noodzakelijkheid.

Nu stellen wij u — onze nieuwe leden in Canada — Calvin College and Seminary ook als **uw** school voor. Door haar getrouwheid aan het geloof mogen wij erkennen dat zij als school voornaam en vol van betekenis is en voor ons volk en voor de gehele wereld. Daarom doet het u ook eer aan deze school als de uwe te eigenen. Haar roeping doet gedenken aan die van uw geliefde V.U. en Kampen, wier functie we hier zien samen vloeien.

* * *

Het kan zijn dat velen van u door omstandigheden niet do veel voor Calvin College and Seminary kunnen doen als gij dat wel zoudt willen. Maar toch kunnen velen wel iets bijdragen — van steun of hulp. En wij hadden graag dat allen een deel, hoe klein dan ook, mochten hebben in dit voorname werk.

Een volgende keer iets meer hierover.

Nieuwe broodbepalingen

TER BESCHERMING VAN DE HUISVROUW

(Can. Scene) De dag dat brood eenvoulig wit of bruin was behoort nu tot het verleden. Dit meest gebruikte voedsel zal voortaan ingedeeld worden in zes nauwkeurig omschreven soorten.

De nieuwe voedsel- en drankbepalingen van de Canadese Regering stellen de eisen vast voor wit brood, versterkt wit brood, versterkt vitamine B wit brood, krentenbrood, vol-tarwe brood en bruinbrood.

Wanneer een huisvrouw een bruinbrood koopt zal ze weten, het zal op de verpakking staan, hoe groot het percentage volle tarwebloem in het brood is en of het gekleurd is met caramel of melasse.

Een brood onder de naam vol-tarwe moet voortaan niet minder dan 60 percent volle tarwebloem bevatten in verhouding tot het totale gewicht aan gebruikte lboem.

Het mag de label van 60, 70 of 80 percent vol tarwebrood hebben. Onder de 60 percent valt het in de bruinbrood categorie en het zal zo genoemd moeten worden.

Versterkt wittebrood, dat nu niet in Canada verkrijgbaar is, moet alleen van versterkte bloem gemaakt worden en niet minder dan 2 percent vaste ondermelk bestanddelen bevatten en vastgestelde hoeveelheden thiamine, robiflavin, niacine en ijzer.

De bepalingen betreffende versterkt wittebrood worden niet van kracht voor 1 Jan. a.s., zodat de huisvrouw niet naar dit met thiamine, robiflavin, niacine en ijzer versterkte product behoeft te zoeken voor die tijd.

Verstrekt vitamine B wittebrood moet, en dit is niet onredelijk, van vitamine B witte bloem gemaakt worden en moet 4 percent vaste ondermelk bestanddelen bevatten in verhouding tot het gewicht aan bloem, thiamine, „tesamen met de bijbehorende leden van het vitamine B complex", per pound brood.

Krentenbrood moet niet minder dan vijf ounces zaad of zaadloze rozijnen en krenten bevatten per pound brood, en 3.5 ounces er van moet rozijnen zijn. Het mag ook kruiden en peel bevatten.

Het belangrijkste zijn de bepalingen betreffende het volle tarwebrood en het bruinbrood. De twee namen mogen niet langer door elkaar gebruikt worden.

De bepalingen betreffende bruinbrood zeggen:

„Bruinbrood is brood dat gekleurd is door het gebruik van volle tarwebloem, grahambloem, zemelen, melasse of caramel of een combinatie van die twee".

De label moet aantonen hoeveel volle tarwebloem, indien aanwezig, er gebruikt is en de kleurstof, indien aanwezig.

De bepalingen voorzien er ook in dat bijzondere broodsoorten karwijzaden, kaas, kersen, kaneel, dille, vlaszaad, noten, peel papaverzaden, roggebloem en sesamzaden mogen bevatten. De aanwezigheid en hoeveelheid van dergelijke bestanddelen moeten evenwel op de label aangegeven worden.

As One Preacher Sees It

J. K. VAN BAALEN

Wanted: U.S.A. Pioneers

In some ways it is a delight to be a minister in that young Classis Alberta. I am not referring to mud, dust, or lack of paved roads; but to participating in the solution of new problems, and seeing visions which cannot fail to put new blood in the veins of even an **older** minister (truthfulness and pride keep me from listing myself with the **old** ministers).

Take now our "Inter Nos" in Central Alberta. There never is a dull moment. Here a man's countenance is sharpened by his friends.

At 12:30 on July 17th we met for luncheon at Edmonton's best restaurant, one that serves luncheons like dinners at moderate prices and in the best style (name upon request). Then we went for discussion to one of the parsonages in Edmonton. Present were the following ministers and their wives: J. Hanenburg, G. Van Laar, J. C. Verbrugge, H. R. Van Til (Calvin College, and summer pastor to Third Edmonton), J. K. Van Baalen, and, later due to bad roads, L. Mulder. The Elco H. Oostendorps had not as yet recuperated from attending the Synod.

Up for discussion came the decision on the night before of the Board of the West Jasper Mission at Edmonton, to withdraw from that field, and to rent the building to the Church of God for missionary work. (More of this in my next article!) Since several of the Alberta churches have donated an annual $8.— per family toward this work, the question arose, Where to find another mission field, and one with greater prospects for our Chr. Ref. Church.

Attention was called to a field extending 150 miles from East to West and containing some of the best farm land in fertile Alberta.

Let's talk a wee bit of geography. Edmonton, Alberta's capital, lies 400 miles north of the Montana border. 344 Miles N.W. of Edmonton is Peace River, another 107 miles farther West is Grande Prairie, and 90 miles N.W. of Grande Prairie is Dawson Creek, a bustling, fast growing frontier town, now noted as the starting point of the famous Alaskan Highway, maintained by the Canadian and American Armies.

Let us not now concern ourselves with the exquisite beauty of all this vast territory (Canadian Rockies along the Alaskan Highway, rolling farmland farther East). What is of interest is that all of this is excellent farmland. So is the Blue Berry Mountain Region, slightly to the N.W. of Dawson Creek.

Near Grande Prairie and Bear Lake are two towns, named La Glace and Sexsmith (in the vicinity of Beaverlodge with its Government Experimental Farm Station). In La Glace live the three Postman brothers, sons of an American farmer who went there years ago to homestead 17 quarter sections of land. Two of the sons are bachelors; the youngest had the wisdom to return to the States and come back with "an ideal young frontier farm wife", who has a knack for drumming together many worshipers of Chr. Refd. and Reformed background when the Rev. J. Hanenburg preaches at Sexsmith. Also active in this line in one garreth Landeweer, a Christian Reformed man and originally an American farmer. There are several more families of Reformed origin. The first Sunday Mr. Hanenburg preached at Sexsmith, 60 were present, the second time, when weather and roads were bad, 100.

But how could one man do justice to such a field, 400 and more miles from his territory proper, where he already has several congregations to serve? Not even my energetic colleague, the Rev. J. Hanenburg, can do the impossible.

Surely, here is room for pioneers. Sexsmith, gentlemen, two years ago yielded the largest export crop of grain in the entire Commonwealth of Nations. How does that sounds to you? One hundred bushels of oats to an acre is not an exception.

All thru that territory are hundreds of acres of virgin soil that should be opened up. Hard work? No doubt about it. Cold winters? Much snow? Certainly. But a healthful life for strong men and women, and — excellent rewards.

Of course, it would not be difficult to place Dutch immigrants there, farmers with a frontier spirit. And that will no doubt be done. However — and here our visitor from Calvin College, with the Highland, Indiana farm background, comes in for a little suggestion — "Why give all the good land to immigrants?" There ought to be some good American young farmers also, men and women with the frontier spirit; who find conditions somewhat cramped in "the States"; who would like to move into the Land of Promise (meaning Alberta: Ontario, give heed!).

By placing a few good American young farmers there, we might accomplish several things at once. Of course, we are looking for men who love our Christian Reformed Church and its principles, including the Christian School principles. Such men know American farming methods. And they know the language. And they know and love our Church. What a help such people could be in spreading our denomination; in proving an aid to Dutch immigrants, to whom everything is so utterly new in such a land as I am talking of!

Candidates might write to Mr. Herman Wierenga, 7829 11th Avenue, Edmonton, Alberta. He does not know I am writing this. But he is our Field Agent, a bear for work, and he has just had a "restful" "holiday" at the 1952 Synod. No doubt he is looking eagerly for more work.

More seriously now: Perhaps we might place another field agent up north. Brother Jacob Prins travels to and from his 1000-mile field in B.C. to his home in Edmonton, 700 miles!

And besides, are there any candidates to the ministry who feel for this type of field? An energetic young minister might organize one or more churches in that promising field.

Beproefd

door P. Buwalda

Er zijn van die tijden in een mensenleven waarvan je kan zeggen: „Dat was een beproeving". We werden als het ware op proef gesteld - getoetst - .Zo kun je beproefd worden op geestelijk, materieel, of lichamelijk gebied. Maar als wij beproefd worden toetst God ons of wij in de rechte weg staan voor Hem. Of wij onze hulp alleen van Hem verwachten en of wij bereid zijn Zijn beproeving te aanvaarden en te willen zien in hoger licht.

Als we boven dit artikel schreven „Beproefd", dan bedoelen wij daarmee te schrijven over onze onderlinge ziekteverzekering. De draagkracht van onze vereniging is getoetst. Hoe zou men reageren op het assesment, de bijbetaling? Als wij spreken over het toetsen van een vereniging, dan bedoelen wij eigenlijk dat de leden die de vereniging vormen, getoetst worden.

Hoe denken wij in het algemeen over onze verzekering en wat willen wij doen?

Als antwoord op deze vragen namen wij drie brieven uit de post van een dag. Drie brieven die ons hierover iets te zeggen hebben.

BRIEF A

Van een jongeman die $5.— assesment moest betalen en onder het bekende strookje van het formulier schreef: „Ik geef $5.— meer" en hij zond $10.—.

BRIEF B

„Bij dezen onze hartelijke dank voor de ons toegezonden cheque van $200.—. Dit heeft ons inderdaad uit de nood geholpen. Dat wil niet zeggen dat er niets te betalen overblijft, de totale kosten zijn rond $500.—. Maar we hebben inmiddels onze baby weer thuis, zodat we mogen hopen dat onze grootste zorg voorbij is. Wij hopen dat de vereniging nog voor velen tot een steun mag zijn".

BRIEF C

Bedanken hiermede als lid van de Chr. Ref. Church Co-op. Med. Hosp. Soc."

Deze brieven spreken voor zichzelf. De jongeman die brief A schreef ziet onze verzekering als een hulp in nood en hij weet, dat wij niet alleen staan in het leven. God heeft ons in een gemeenschap geplaatst en ons daarin een taak gegeven. En wel zeer bijzonder geldt dat voor ons immigranten.

Opnieuw starten wij in het leven zonder geldelijke ruggesteun. Wij leerden in dit land te leven uit Gods hand. De een maakte dit mee en de ander wat anders, maar met elkaar als leden van onze vereniging voelden wij de noodzaak elkanders lasten te helpen dragen. Eigenlijk gezegd voelden wij de verantwoordelijkheid voor elkaar. God gaf ons het voorrecht deze Historische Immigratie mee te maken en hier te zijn, boven zovelen die zo graag ook naar Canada willen komen. Mij dunkt in dit licht gezien hebben wij een taak en een roeping.

In het raam van onze verzekering is die taak en die roeping te tonen aan de mensen van dit land en aan elkaar als leden dat wij een willen zijn.

Zeker, er zijn te veel zaken waarin de Protestanten het niet eens zijn, maar daarover spreken wij hier niet. Wij hebben dankbaar te zijn dat wij deze organisatie bezitten, waarin wij meningsverschillen overkoepelen om elkaar tot steun te zijn.

Laten wij de idee van onze organisatie diep in ons hart bewaren, want zij is een zegen. Zo zag deze jongeman het blijkbaar ook en hij gaf het dubbele. Dat is een belofte voor de toekomst.

En dan de brief van B. Als je die brief goed leest, zie je de betrekkelijkheid van onze hulp en de dankbaarheid. Dat moet wel wat zijn voor een ouderpaar als je de baby moet achterlaten in het ziekenhuis. En dan komt die zorg voor het kind, hoe zal het gaan? En dan tot slot de rekening, die absoluut komt.

Hoe langer de verpleging duurt, hoe groter zorgen om het kind en dan tot slot weer die rekening. Wat is geld toch eigenlijk een koude trooster. Ja en toch ook weer niet, want dat geld is het bewijs van saamhorigheid, van medeleven van de christen immigranten in Canada.

Geld is slechts geld. Het kan de zorg verlichten, maar er gaat op zichzelf niets van uit. Alleen als je weet dat dat geld uit liefde elk kwartaal betaald wordt, niet alleen uit protectie, bescherming, maar omdat wij dit uit liefde betalen voor onze naaste, omdat wij daarmede helpen in de nood.

Zo moet men het zien. Niet vragen wat krijg ik er voor. Want als u iets terug betaald wordt, is er bij ons op het kantoor een "claim" geweest en elke claim heeft een geschiedenis. De meeste claims hebben een geschiedenis van leed en pijn.

Zo schrijft deze vader het zo treffend, „de grootste zorg is voorbij, want de baby is weer thuis". Wat een duidelijk beeld van het weinige dat we kunnen doen met onze centen, want het leven is in Gods hand.

En toch kunnen wij weer veel doen als we met elkaar de geldelijke zorgen verlichten en daarmee de mogelijkheden scheppen de middelen te gebruiken die God ons geeft. Wij onderschrijven de wens van deze vader, dat de vereniging nog velen tot een steun mag zijn.

Zo komen we tot slot aan de laatste brief. Een bedankje. Zonder reden. Zo koud en zo hard. En dan nog te bedenken dat deze mensen in Juli van dit jaar $35.30 kregen uitbetaald. Zouden deze mensen wel ooit eens gedacht hebben aan de eigenlijke waarde van onze vereniging? Zouden zij wel eens stil gestaan hebben bij hun verantwoordelijkheid tegenover de gemeenschap?

Er zijn gelukkig maar weinig bedankjes binnen gekomen. Totaal zes, sinds het assesment. Dus eigenlijk niet de moeite waard om over te spreken, maar wel de moeite waard om er nota van te nemen. Gelukkig, onze verzekering heeft de proef doorstaan.

Uit de binnengekomen gelden blijkt het saamhorigheidsgevoel en de wil om onder Gods zegen elkaar tot een hulp en steun te zijn.

En dat wordt gewaardeerd, niet alleen door onze mensen, maar ook door doktoren en ziekenhuizen. Zo ontvingen wij een brief van een dokter over een familie die erg veel moeite had om "established" te worden, waarom hij geen rekening had gestuurd. Hij schrijft dan over onze verzekering "on several occasions you have assisted several of my Dutch patients by payment of their accounts. You have been very fair with these".

Sommige hospitalen vertelden ons dat ze alle respect hadden voor de "real help" die we onze mensen gaven. Ze waren vol lof.

Ziet u, onze verzekering bezit een goede naam bij de Canadians.

Tot hen die nog geen lid zijn zeggen we; „Sluit u aan. Door eendracht sterk".

Een veelbelovend begin

De groep in New Liskeard, Ont., waarvan een foto hierbij gaat geeft duidelijke tekenen van levensvatbaarheid. Het is een levendige groep, die naar een ideaal streeft en niet bij de pakken neer gaat zitten.

Iedere Zondag vergaderen zij en een keer in de twee weken preekt Ds. Vander Meer voor hen. De vergaderingen worden nu gehouden in de school te Hanbury aan Highway 11 tussen New Liskeard en Earlton. Binnenkort hoopt men een immigratie-vereniging te stichten.

Wie zou denken, dat alles wat ten Noorden van North Bay ligt minderwaardig is, raden wij aan eens de mooie farms te bezien in deze streek en de vruchtbare grond en hij zal niet langer twijfelen aan de toekomst van dit settlement. Trouwens, New Liskeard is niet de enige plaats in Noord-Ontario waar wij succes hebben, want Cochrane, Fort William en Emo zijn reeds met goed gevolg de eerste moeilijke periode doorgekomen en zijn reeds op weg van betekenis te worden voor hun omgeving.

OWEN SOUND GAAT ZINGEN

Op de avond van 26 Augustus kwamen vele jongelieden bijeen in ons kerkgebouw, met de bedoeling een zangvereniging op te richten. De leeftijden dezer jongelieden varieerden van 16 tot . . . . 50 jaar, waarbij de dames natuurlijk weer de overhand hadden.

Mr. S. Hiemstra opende deze vergadering met het laten zingen uit ons Psalter Hymnal no. 432 en ging voor in gebed. Hierna werd kort en krachtig uiteengezet de bedoeling van deze vergadering en na wat heen en weer praten werd deze zangvereniging opgericht. Als dirigent werd aangezocht Mr. Cornelus Plas, die nog niet lang in ons midden is uit het oude vaderland, maar wiens roem hier al bekend was, daar hij pracht successen behaalde met zijn koor(en) in De Leek en omstreken in Holland.

Mr. Plas heeft het aanzoek aangenomen wat met een daverend applaus gepaard ging.

Hierna werd overgegaan tot het stemmen van een bestuur, de uitslag was als volgt: Mr. S. Hiemstra, voorz.; T. Posthumus, secr.; O. K. Bos, Penn. Hoofdzakelijk zal er in het Engels worden gezongen, alhoewel de directeur de vrije hand is gelaten om ook eens een Hollands stuk in te laten studeren. De repetities zullen elke Dinsdagavond worden gehouden om 8 uur precies.

Na nog gezongen te hebben uit de Ps. Hymnal, sloot Mr. De Haan met dankgebed.

SCHOOLVERENIGING TE OWEN SOUND

Op de avond van 9 April l.l. werd hier een vergadering belegd, met het doel te komen tot oprichting van een schoolvereniging. Alle aanwezigen waren het eens over over het grote nut om in de toekomst een eigen christelijke school te hebben. Er werd overgegaan tot 't oprichten van de vereniging en alle aanwezige broeders gaven zich op als lid. Er werd een voorlopige commissie benoemd bestaande uit de broeders N. Wildschut, Tj. Reitsma en H. Posthumus.

PER STRAALJAGER OVER DE OCEAAN

Een Engelse straaljager heeft alle records betreffende de overtocht over de Atlantische Oceaan gebroken door binnen de tijd van acht uur heen en weer van Engeland naar Canada te vliegen. Daarbij hebben de piloten nog twee uur op New Foundland vertoefd, zodat zij de afstand tussen Engeland en New Foundland in gemiddeld drie uur hebben afgelegd.

De Engelsen staan wat het ontwerpen van straaljagers betreft ver boven de Amerikanen. Zij kunnen echter wegens hun tekort aan dollars niet tot productie op grote schaal overgaan. Momenteel zijn de Engelsen bezig aan een groot pasagiersvliegtuig, dat door straalmotoren wordt voortbewogen.

De regering van Alberta heeft ruim 4 millioen acres grond in het Peace River district, waarvan 2.6 millioen acres ploegbaar, opengesteld voor landbouwvestiging. Het land, dat veelal aan reeds in cultuurgebrachte gebieden grenst, wordt uitgegeven als „homestead". Dat wil zeggen dat men vanaf het vierde jaar een achtste gedeelte van de opbrengst als huur moet betalen, terwijl men de grond na 5 jaar in eigendom kan krijgen tegen betaling van $100.— voor ¼ sectie (160 acres) en $1.25 extra voor elke acre boven de ¼ sectie. De prijs van een halve sectie is dus $300.—.

Bijgaand vindt u het laatste van een serie artikelen over het Peace River district.

Plaatsing van Nederlandse emigranten in het Peace River District

Er is in dit uitgestrekte gebied voor landbouwers zeker plaatsingsmogelijkheid. Daar evenwel de voornaamste taak van landbouw thans de graanteelt is, is het verkrijgen van werk gedurende een vol jaar, zeker op de zuiver graanbedrijven, niet altijd mogelijk. Met het oog daarop zal plaatsing van gezinnen enigszins beperkt moeten zijn. Ook huisvesting is niet altijd gemakkelijk te vinden, hoewel op verschillende gemengde bedrijven wel een extra huis beschikbaar is.

Op beperkte schaal is emigratie naar het Peace River gebied wel aan te bevelen. Een voordeel bij rechtstreekse plaatsing is, dat betrokkenen aan het gebied en de omstandigheden kunnen wennen en in een betere positie zijn om zich zelfstandig te vestigen dan degenen die eerst van een ander gedeelte van Canada moeten komen.

Het is in ieder geval raadzaam om eerst enige tijd (bijv. tenminste 1 jaar) op een boerderij in het Peace River District te gaan werken, alvorens tot zelfstandige vestiging en aankoop van land over te gaan. Dit is in het algemeen een gezonde gedragslijn en zeker, indien men zich vanuit een ander gebied in Canada in het Peace River District wil vestigen. De wijze van bedrijfsvoering, de grondsoort, het klimaat en allerlei omstandigheden zijn nu eenmaal verschillend in vergelijking met andere streken en men doet verstandig zich daarvan eerst op de hoogte te stellen.

NIET LANDBOUWERS

Voor niet-landbouwers is in dit gebied eveneens plaatsingsmogelijkheid, indien zij geschoold zijn (bijv. in de bouwvakken) of technisch onderlegd (bijv. monteurs, lassers e.d.). Voor kantoorpersoneel is er geen ruimte voor directe plaatsing. Voor ongeschoolden, die gewend en bereid zijn handenarbeid te verrichten, bestaat wel gelegenheid om werk te vinden, 's zomers bij huizenbouw en andere werken en 's winters in de boskampen, zagerijen en schaverijen.

Ook voor zelfstandige vestiging bestaan er voor ambachts- en vaklieden en middenstanders wel mogelijkheden. Het gebied is nog in opkomst en ontwikkeling en verwacht mag worden dat onder de huidige omstandigheden de bevolking zal toenemen en dat geleidelijk aan nieuwe gebieden in gebruik zullen worden genomen. Daardoor zal er ook voor kleine zelfstandigen in de verzorgende beroepen werk- en bestaansmogelijkheid komen. In de bouwnijverheid heerst in het Peace River gebied thans een vrij grote activiteit. Behalve natuurlijk gas, is in het B.C.-gedeelte nu ook olie gevonden, terwijl op verschillende andere plaatsen door olie-maatschappijen naar olie geboord wordt. Naast de houtwinning en -verwerking bestaan er overigens weinig of geen grote industrieen.

Naar schatting zijn nu ongeveer 50 Nederlandse families en alleenstaanden in het Peace River gebied woonachtig (najaar '51). Het aantal personen, vrouwen en kinderen inbegrepen, is aanmerkelijk meer. Dit aantal zal ongeveer op 125 gesteld kunnen worden.

Het aantal eenheden dat zich nu min of meer zelfstandig gevestigd heeft, zal momenteel ongeveer 10 zijn; de wijze van vestiging kan zijn door aankoop van land of bedrijf, door huur van een boerderij, of door middel van een overeenkomst op aandeelbasis. Deze methoden komen alle drie voor. Bij de laatste wijze van vestiging is de kleinste hoeveelheid kapitaal vereist.

Voor de Nederlanders die nu land gekocht hebben, is eigenlijk nog maar nauwelijks sprake van zelfstandige vestiging, daar zij het grootste gedeelte van hun tijd bij derden werkzaam zijn. Slechts geleidelijk aan zullen zij hun veestapel uitbreiden en overgaan tot eventuele verdere ontginning van hun land. Het bewerken van het land doen zij veelal met behulp van buren of werkgever, die werktuigen en machines beschikbaar stellen.

Buiten de landbouw is er momenteel slechts een geval van zelfstandige vestiging bekend.

VOOR DE VROUWEN

door Mrs. C. Witt

Dankdag

Het was het jaar 1621. Het was nu een goed jaar geleden dat de Pelgrims hun kolonie hadden opgericht op de woeste kust van Massachusetts. Wat was er veel gebeurd sinds zij Engeland en nu Holland verlaten hadden en op de Mayflower de grote reis hadden gemaakt over de Atlantische Oceaan? Wat een teleurstellingen! Wat een verdriet! De eerste zomer hadden ze niet genoeg voedsel verbouwd voor de volgende winter. Die winter was zo streng en koud geweest. Er was veel ziekte. In schier elk huisgezin was er een sterfgeval geweest. Er waren maar vier vrouwen overgebleven in de kolonie.

Maar het was weer zomer geweest. De vriendelijke Indianen hadden hen geholpen, raad gegeven en ook daardoor hadden ze nieuwe moed gekregen. De Heere had hun arbeid gezegend. Ze hadden een goede oogst mogen binnen halen.

Toen besloot men, op verzoek van Gouverneur Bradford, een feest te houden, een Dankfeest. Dit feest zou drie dagen duren. Het voornaamste en eerste element van dat feest zou zijn, het opgaan naar het bedehuis, Gods Huis, om gezamenlijk de Gever van al het goede te danken en te loven. In de harten moest men waarlijk dank gevoelen en die dank tot uiting brengen.

Daarna zou men feest vieren. De Indianen, 90 mannen, werden verzocht te komen om met hen dit feest te vieren. De lekkernijen die ze in Engeland en in Holland genoten op een feest, zou men hier niet hebben, want ze hadden geen melk en geen eieren. Maar de huisvrouwen gebruikten wat ze hadden. De mannen gingen het bos in en brachten wilde kalkoenen, de Indianen brachten herten, de jongens gingen vissen. De vrouwen en meisjes bereidden het alles zo smakelijk mogelijk. Ze bakten Pumpkin pies, er werd mais geroosterd en er werden noten verzameld om de tafels te versieren. Zo had men een nieuw soort eten. Het was toch lekker en men was er dankbaar voor, omdat het zo duidelijk een gave Gods was.

Sindsdien is het de gewoonte beide in de United States en Canada in de herfst van het jaar Dankdag te vieren. In de United States roept de President de burgers samen om dit feest te vieren, eerst in de kerken en dan in de woningen. Het is op de vierde Donderdag van November dat dit feest wordt gevierd. Dan gaat men op naar het huis des gebeds om God te danken. Daarna vergadert men in de kring van familie en bekenden en eet men zo mogelijk weer turkey en pumpkin pie, noten, corn en andere lekkere dingen.

In Canada valt Dankdag op de tweede Maandag in October. Op de voorafgaande Zondag heeft men vaak de Dankdienst in de kerken. Op Maandag viert men, als het niet te druk is, feest met vrienden, familie en bekenden. Het is gepast dat we op die dag samen komen in onze kerken voor een dankstond.

Wat is het goed voor ons om nu en dan er op gewezen te worden dat we dankbare harten moeten hebben. Al is het soms niet zo veel als we wel wilden, toch hebben we veel ontvangen, meer dan ons beloofd is, niet waar? We hebben allen zo veel meer ontvangen hier in dit nieuwe land dan de Pelgrims toen zij de eerste Dankdag vierden.

Als zij stof hadden tot dankbaarheid dan hebben wij het wel honderd maal meer.

„Heer, U danken wij;
Laat Uwen zegen
Mild op ons dalen,
En vervulle die ons hart
Met vrolijkheid.
Heer, U zij lof en dank
in eeuwigheid".

Recepten

PUMPKIN PIE

1 Pint (2 kop) bereide pumpkin. (Men kan dit in een blik kopen. Bereidt men het zelf dan moet men de pumpkin schillen en in blokjes snijden. Kook die, in een weinig water, druk het gekookte door een vergiet. Als men een goede pumpkin heeft zal er weinig overblijven dat niet bruikbaar is).

1½ kop suiker;
1 lepeltje kaneel (teaspoon)
3 eieren
½ lepeltje nutmeg
1 lepeltje vanilla
1 tablespoon gesmolten boter
½ lepeltje zout
1 tablespoon meel
1½ kop melk

De dooiers van het wit scheiden en beide afzonderlijk kloppen. Voeg de dooiers bij de pumpkin met de suiker en specerijen. De melk moet er daarna aan toegevoegd. Eindelijk moet het eiwit er lichtelijk door geroerd. Men giet dit in ongebakte pie crusts. Een pumpkin pie wordt niet bedekt. Voldoende voor 2 pies.

Bak in een oven van 415 graden hitte voor 15 minuten. Daarna voor 30 minuten in geminderde hitte, ongeveer 350 graden.

PIE CRUST

1½ kop meel
½ lepeltje zout
½ kop lard of Crisco
½ kop koud water (iets minder)

Meng het vet met het meel door middel van twee messen. Voeg het koude water er bij, zo min mogelijk er mee werkende. Rol dun, leg in twee pie plates en bak in een hete oven. In vele gevallen bakt men de crust samen met de inhoud.

Als ge op de boerderij woont hebt ge vaak genoeg room. Hier is een gemakkelijke cake, die niet vaak een misbaksel is.

ROOM KOEK

2 eieren — goed kloppen
1 kop suiker
1 kop room — weer goed kloppen
1 lepeltje vanilla
Zeef nu tesamen:
2 kop meel
2 lepeltjes baking powder
¼ lepeltje zout

Voeg het voorzichtig bij het vorige mengsel. Bak in een oven van 350 graden voor 35 tot 40 minuten in een 8x8 inch vierkante pan.

(zie pag. 15)

FOR THE YOUNG PEOPLE

NOGMAALS, DE FILM

Aan mijn jonge vriend te Vancouver,

Uw brief aan de redactie van „Calvinist—Contact" werd naar mij verzonden. Door allerlei omstandigheden ben ik er nog niet aan toegekomen om u van antwoord te dienen, maar nu zal het dan maar eens wezen.

Bedankt voor de belangstelling. Het is altijd aangenaam voor een schrijver, te vernemen, dat sommigen tenminste zijn stukken lezen. En dat vooral wanneer het jonge mensen zijn die in artikelen over onze Kerk belang stellen. Dat geeft blijk van meeleven.

Wat uw vraag betreft over de film en het standpunt door onze Kerk, kan ik u verzekeren, dat het mijn bedoeling niet was, en ook niet het standpunt van de Synode van 1928 en 1951, om alle films als zodanig te veroordelen. De bioscoop is een schone uitvinding, een gave Gods en kan daarom als middel van onderwijs en ook van ontspanning op nuttige wijze gebruikt worden. U noemt een film over de Pelgrim reis, "Pilgrims Progress". Ik kan me best voorstellen, dat de door u genoemde film zeer goed was. Pictures van natuurschoon, zendingswerk, films die een Christelijke boodschap hebben, zijn niet te veroordelen, maar we hebben ze te gebruiken zoveel mogelijk. Op de laatste Synode werd een prachtige film van het werk in Afrika gedraaid. We hopen, dat het binnenkort in vele van onze kerken, ook in Canada, gezien zal worden.

Maar we zouden vooral waarschuwen tegen de "Hollywood" films, de film zoals we ermede in aanraing komen in de gewone theaters hier in Canada en Amerika. Wellicht is een klein percentage ervan niet te veroordelen. Maar als men de advertenties in de dagelijkse pers leest, wordt men al spoedig gewaar, dat het grootste gedeelte door en door slecht en onzedelijk is. Omdat men door zijn voorbeeld zwakkere broeders zo gemakkelijk tot vallen kan brengen en ook omdat het gevaar, om zelf door de onzedelijke en verleidende films op een verkeerde weg te komen, aanwezig is, doet men als Christen wel om de film, in de zin van "the commercial theatre", niet te bezoeken. Dat is de bedoeling van het besluit van de Synode. Nogmaals raad ik aan het verkrijgen van een copie van "Worldly Amusements in the Light of Scripture", het rapport van de Synode 1928, verkrijgbaar bij the Christian Reformed Publishing House, 47 Jefferson Avenue, S.E., Grand Rapids, Mich., U.S.A.

Ik hoop, dat dit u enigszins zal helpen, en ook uw Jongelieden Vereniging te Vancouver. Hartelijk gegroet!

Elco H. Oostendorp
Lacombe, Alberta

AAN HET WERK!

De tijd voor verenigingswerk is weer aangebroken. Hoe eerder begonnen, hoe meer vrucht. Thans is het ook weer tijd om de verdere organisatie van mannenverenigingen voort te zetten.

Verschillende verenigingen hebben verleden jaar reeds hun medewerking toegezegd. Maar toch zijn er nog verenigingen en ook die moeten met ons in een bond.

Daarom een vriendelijk verzoek. Willen de secretarissen van ALLE mannenverenigingen in Ontario zo spoedig mogelijk hun adres opgeven en welke vereniging zij vertegenwoordigen?

Binnenkort hopen we dan nadere mededelingen te geven over de verdere organisatie, om zo mogelijk een volgend jaar een bondsdag te organiseren.

Met bondsgroeten, namens de Chr. Ref. Men-society „Calvin" te Hamilton, Ont.

P. Vanzuilen, secretaris,
S. P. Runia, voorzitter,
61 Queen Elizabeth way,
Burlington, Ont.

Duitsers naar Perzie?

Sinds het uitbreken van de moeilijkheden tussen Engeland en Perzie (Iran) over de oliebronnen zijn de grote raffinaderijen die het grootste deel van de wereld van olie voorzagen nagenoeg geheel stilgelegd. Iran ziet nog kans om met behulp van eigen technici ongeveer zoveel olie te produceren als voor het binnenlands gebruik nodig heeft.

Er zijn echter geruchten opgegaan dat Iran thans de hulp van Duitse technici in wil roepen om het bedrijf weer op gang te brengen.

New Brunswick Het spookschip van

Aan de Oostkust van New Brunswick in de Northumber Strait kan men op stormachtige avonden en nachten een vreemd schouwspel waarnemen, dat niemand verklaren kan. Uit het Oosten nadert een volledig opgetuigde driemaster, hel verlicht en met vlamtoppen op masten en ra's. En even plotseling als het verscheen verdwijnt het weer als onder de oppervlakte van de zee, een zwakke gloed in het golvende water nalatend.

Ieder is het er over eens dat de verschijning van het spookschip geen gezichtsbedrog is. Maar hoe het verschijnsel verklaard moet worden is niemand zeker. Sommigen denken aan een electrisch natuurverschijnsel, zoals ook wel op andere lage kusten wordt waargenomen.

Paul De Koekkoek:

Van het Kerkelijk erf

CLASSIS ONTARIO

Classis Ontario met the 17th of September in the Chr. Ref. Church at Hamilton, Ont. Fourty five congregations were represented, delegating besides the elders some 21 ministers.

Strathroy requested the examination of Candidate W. Buursma, who accepted their call to become their pastor. The examination was successful, and the brother duly admitted to the ministry in our churches.

There was a request that Mr. K. Togtema be given permission to exhort in the churches of Classis for one year. Upon an examination concerning doctrine and his personal fitness, conducted by the Rev. A. H. Smit, the permission is given. His work shall be under the proper supervision of the General Home Missions Committee.

Mr. B. Van Elderen requested permission to preach in our churches. This is granted, provided he obtains general permission to exhort through the proper channels. He is former student who is now teaching at Calvin.

Exeter and Clinton requested that Classis conduct a Colloquim Doctum for the Rev. Hoykema, and Essex for the Rev. Bouma, whom they called from the Netherlands. The Classical Committee shall arrange for a Classis Contracta for these examinations and any other that may have to be conducted in the near future.

Stamford and Springdale are permitted to organize as congregations.

Since permission to divide Classis Ontario was conditionally given by Synod 1952, it was decided that such division be made without delay, on the basis of the conviction that the required ministerial leadership has already grown sufficiently to warrant such action. Classis Ontario is to meet in final session on the 3rd of December, conduct its corporate business and on that same day proceed to organize the three Classes. The committee on arrangements: The Revs. Gritter, Dykstra, Persenaire and Witt.

Upon motion of the Classical Home Mission Committee, it was decided as follows: „Groepen en gemeenten die reeds een jaar de zorg van een home missionary hebben genoten, worden verwacht, indien mogelijk iets bij te dragen voor het tractement van de home missionary, benevens de $15.00 per gezin jaarlijks voor onze Classicale Pulpit Supply Fund . . .".

Aid from Church Help Fund is recommended by Classis for Brantford, $10,000; for Kingston $10.000.00; for Owen Sound $6,000.00; Kitchener, $10,000.00; Ryckman's Corners and Wallaceburg $16.000.00 each.

It was stated that the Canadian Emergency Building Fund is depleted, and Synod, having taken no action to replenish it (the matter having been brought to its attention), it was decided that the Stated Clerk shall contact the Synodical Committee telling it of the state of affairs and asking for its help in urging the churches to continue contributing to this fund. (This is quite pertinent with a view to the situation in Classis Pacific also - De K.).

CLASSIS PACIFIC

Classis Pacific met at Vancouver, B.C., October 1st and 2nd, 1952. It was a first opportunity for some of our "new" immigrants to see one of our broader ecclesiastical assemblies in action, but it is to be regretted that several delegates of that kind were not able to attend because the boss evidently thought that his men were too busy to get away for a meeting like that!

This was a very happy meeting of Classis. Three ministers were sent forth into the Lords' work, and the organization of four churches was authorized. The Rev. Gerrit H. Rientjes, of the First Reformed Church at Lynden, Wash.. submitted to a Colloquium Doctum, and was accepted unanimously into the ministry of our churches. He shall serve as Home Missionary on Vancouver Island. Candidates John Hofman and Rits Tadema, who accepted the calls from the Grangeville and Everson churches respectively, were examined and admitted unanimously.

Requests for organization were received from and granted to the groups at Chilliwack, Duncan, Victoria and New Westminster.

Requests for aid from Church Help or the Canadian Emergency Building Fund were supported by classis as follows: by Pitt Meadows, for $9,000.00; by Abbotsford, for $7000.00; by Langley for $7000.00.

Concerning aid to be given immigrants

who upon arrival in Vancouver are without work and shelter, Classis, upon the request of the Vancouver consistory and diaconate advised diaconates of Classis to unite so as to give systematic aid for this cause. The Vancouver deaconate is advised to contact the other deaconates with that purpose in view. During the past season an Immigration Centre has been in operation in Vancouver under the auspices of the Chr. Ref. Immigration Societies League, with the assistance of some of the deaconates. Whether this arrangement will continue or whether the need will be cared for in some other way will depend largely on the action of the united deaconates.

The Classical Home Mission Committee will look into the possibilities of Home Mission work in Salt Lake City.

An overture opposed to the establishment of Particular Synods, was laid on the table until the next meeting of Classis when it can be given consideration with a view to the then coming meeting in Synod '53. Another overture anent a clearcut statement of our Calvinistic conception of education (in connection with Calvin College) was referred to a committee which is to report to Classis at the Spring session, and advise what action to take.

DE „CANADIAN EMERGENCY BUILDING FUND"

Het is te waarderen dat Classis Ontario besloten heeft de Synodale Commissie te verzoeken de kerken op te wekken om door te gaan met het offeren voor de „Canadian Emergency Building Fund". Deze kas, waaruit hulpbehoevende gemeenten in Canada geld kunnen lenen voor kerk- en pastoriebouw is leeg en die moet weer gevuld worden.

Er zijn aanvankelijk twee „campaigns" gehouden tot verzameling van gelden voor dit doel. Meer dan $300,000.00 werd bijeengebracht. Een royale som! maar wat betekent dat wanneer binnen korte tijd kerken en pastorien bij dozijnen moeten worden gebouwd? 'tIs waar, in Canada zet men de kerkbouw niet zo groots op als in de States, waar een $300.000.— voor slechts twee of drie kerken genoeg schijnt te wezen. Dat is niet zo in Canada en dat behoeft en behoort ook niet. Ons volk is alsnog niet zo welvarend en dat mag voorlopig ook wel in een eenvoudige kerkbouw uitkomen. Dus zijn een aanmerkelijk getal gemeenten geholpen in hun bouwen vanuit de gelden boven genoemd. En van hen wordt geen beklag, maar wel waardering gehoord.

De moeilijkheid is echter nu deze, dat de kerkstichting doorgaat evenals de immigratie en de kerkbouw evenals de gemeentestichting en dat die kerkbouw niet minder geld vereist van een volk dat met niet meer contanten bedeeld is dan zij die voor hen gekomen zijn. De eerste nieuwe gemeenten zijn mooi geholpen, maar de latere moeten ook steun hebben. En hoe komt die als men (begrijpelijkerwijs) moe wordt van de campaigns, en de C.E.B.F. niet op een andere wijze gevuld wordt?

Het is inderdaad gewenst dat bij de voortduur voor deze zaak geofferd wordt. Laat men voorlopig doorgaan deze kas royaal te steunen, Toch dunkt ons dat een zwakke plek in deze financiering van kerkbouw deze is, dat de condities van lening meer voordelig zijn dan gewoonlijk nodig en wenselijk is. Zoals het nu staat behoeven zij, die zo gelukkig zijn dat ze uit deze kas steun kregen, pas na 5 jaren te beginnen het renteloos voorschot terug te betalen, en dat slechts 5% per jaar, en van maar 75% van het totaal geleende bedrag. Die $10.000.— leende behoeft pas na 5 jaren te beginnen 5% van $8000.— terug te betalen. De andere $2000.— zijn kwijt gescholden. Vergeleken bij de leningen uit de gewone Kerk Hulp Kas, wil dit zeggen, dat er in het eerste geval in geen 10 jaar iets terugkomt in de lenende kas, terwijl dat in het tweede geval, dit al geschiedt een jaar na het sluiten der lening. En 10 jaren is een lange tijd in een periode van immigranten-kerkenbouw! Moet de Canadian Emergency Building Fund zolang door speciale gaven verzorgd worden, of moeten later gestichte gemeenten zich maar op andere wijze helpen?

Zou het niet beter zijn dat onze kerken in Canada wel eerst royale leningen ontvangen (en dat niet telkens tot een onvoldoend bedrag teruggebracht), maar dan onder beding dat men eerder begint terug te betalen? Als dit gedaan werd zou de C.E.B.F. spoediger zichzelf aanvullen en meer kerken geholpen worden. Dan zouden de „eerste gemeenten" geen onbillijke voorsprong hebben bij de lateren. Dan zouden eerst flinke bedragen kunnen geleend worden wanneer men niet veel contanten heeft en dan zou eigen volk van meet af een redelijke aflossing kunnen en moeten maken. Dan zouden zij die voorlopig van plaats tot plaats trekken niet vrijkomen van hun deel aan de terugbetaling, of later dubbel moeten betalen wanneer in de plaats waar ze later komen de „vrije tijd" voorbij is. En zo zouden de Canadese kerken ook in dezen eerder beantwoorden aan het ideaal dat we ons in de "Indigenous Churches" voorstellen; namelijk, dat men, strikt genomen voor eigen kerk betaalt.

Met de „MAASDAM" naar Holland

Van de Holland Amerika-lijn vernemen wij, dat er onder de Nederlandse immigranten in Canada grote belangstelling is blijken te bestaan voor de St. Nicolaastocht naar Holland. Zoals bekend tracht de Holland Amerika Lijn van deze tocht een jaarlijks weerkerend evenement te maken en afgaande op de tot dusver voor deze eerste tocht bereikte resultaten ziet het er naar uit dat dit voornemen zal slagen. Er werden reeds vele passagiers ingeschreven en wie dus deze tocht meemaakt zal niet over gebrek aan gezelschap hebben te klagen.

Zoals bekend kan men desgewenst de overtocht in Hollands geld betalen, maar de Holland Amerika Lijn wees er op, dat wie van deze mogelijkheid gebruik wil maken zich haasten moeten, want de regeling hiervan neemt geruime tijd in beslag. Ook is het van belang dat men de leeftijden der kinderen opgeeft, dit in verband met eventueel verminderde kosten. Wie nog mee wil op deze mooie tocht moet dus opschieten.

Immigratie-bepalingen voor 1952

(Mededeling no. 42 bureau van de landbouw- en emigratie Attache ,Ottawa, Ontario)

Minimum Plan 1953

In overleg met het "Department of Citizenship and Immigration" is thans het minimumplan 1953 opgesteld. Volgens dit plan zullen een groot aantal landbouwers en ook een aantal vaklieden in het komende jaar worden toegelaten.

"Close relatives"

Onder de "close relatives" worden gerekend: de echtgenoot(e), zoon, dochter, broer, zuster, vader, moeder, grootvader, grootmoeder, **voor wie een aanvrage in Canada wordt ingediend door 't betreffende familielid.** Tevens vallen onder deze categorie: 'n neef of nicht, die wees is en beneden 21 jaar en een verloofde.

Aanvragen voor de overkomst van "close relatives" dienen te geschieden bij de "Immigration Inspector" van het district waar de aanvrager woont en moeten geschieden op een zg. "Form 55" dat bij de "Immigration Inspectors" verkrijgbaar is.

Normale gevallen

Als „normaal" geval, wordt aangemerkt iedere immigrant die niet tot de "close relatives" groep behoort. Voor alle normale gevallen dient de aanvrage door de emigrant te geschieden bij een der **aanmeldingskantoren in Nederland.** Indien een emigrant wel familie in Canada heeft, doch deze is niet bereid of in staat een aanvrage voor zijn overkomst in te dienen als "close relative", dient hij de naam en het volledige adres van dit familielid wel op te geven bij het indienen van zijn aanvrage bij het aanmeldingskantoor. De immigratie-dienst kan dan trachten de immigrant in de omgeving van zijn familie te plaatsen.

Gezinssamenstelling

Wegens gebrek aan huisvesting zullen grote gezinnen slechts kunnen worden toegelaten indien zij bij hun aanmelding de naam en het adres kunnen mededelen van een "sponsor" die bij aankomst werk en huisvesting zal verschaffen en die een persoonlijke relatie van de betrokkene is.

Onder een **groot gezin** wordt in dit verband verstaan een gezin met meer kinderen onder 16 jaar dan tweemaal het aantal personen (ouders inbegrepen) van 16 jaar en ouder.

Aankomst

De normale gevallen worden ingedeeld in groepen en voor elke groep is vastgesteld in welke maand deze in Canada moet arriveren. De emigrant wordt in Nederland medegedeeld in welke maand hij zal moeten vertrekken en vervoer voor hem geregeld worden.

Aanmelding

Het is van het grootste belang dat men zich zo vroeg mogelijk voor emigratie aanmeldt. De beste tijd van aankomst in Canada is het voorjaar en het immigrantenvervoer is hierop ingesteld. Wil men dus in 1953 overkomen dan moet men zich onmiddellijk melden.

Plaatsing

In het algemeen worden immigranten eerst toegelaten indien er een "sponsor" voor hen gevonden is. In enkele gevallen zal hiervan worden afgeweken en zal eerst als voorlopig adres een bepaald immigratiedistrict (Atlantic-, Eastern-, Central-, Western- en Pacific District) worden opgegeven en zal bij aankomst de immigrant zijn definitief adres worden medegedeeld. Dit zal met name kunnen geschieden ten aanzien van alleenstaande mannelijke personen. Iedere immigrant moet zich naar zijn officieel aangewezen "sponsor" begeven en daar een jaar blijven, tenzij hij kan vertrekken met instemming van zijn "sponsor" of door tussenkomst van de "Immigration Inspector".

Zodra het transport schema voor 1953 bekend is, zal dit worden gepubliceerd.

'n Woord tot de immigranten

door Ds. J. Van Harmelen

Gaf ik in mijn eerste artikel „Van Trenton tot Trenton", min of meer een reisbeschrijving onder de nog verse indruk van het machtige land, waardoor ik in de lengte en soms een gedeelte van de breedte trok, in dit tweede artikel wil ik andere indrukken weergeven.

Tal van kerken mocht ik bezoeken, en met vele van haar voorgangers spreken, ook ontmoette ik vele fieldmen.

Het is niet moeilijk te beginnen met het uitspreken van grote waardering en bewondering voor het vele werk dat door de kerk en namens haar door veel personen wordt gedaan. Bijna overal trof ik op mijn reis emigranten die met veel lof spraken over de steun die hun gegeven was bij hun vestiging in het nieuwe land.

Nu ik heb de indruk gekregen dat men als home-missionary of als field-men in Canada wel kan verslijten, maar nooit kans krijgt om te verroesten. Ze zijn immers altijd in touw.

En het rijden in een car, het moge dan voor pas-aangekomenen een zekere bekoring hebben, is toch op de duur een zaak die veel vraagt van de opmerkzaamheid en een grote mate van reactie-snelheid eist. Het telkens rijden van de ene plaats naar de andere, om nu hier dan daar te preken, en zoveel mogelijk gemeenten op een Zondag te helpen, moet men niet licht achten.

Van meer dan een home-missionary heb ik dankbare immigranten horen verklaren: hij is hier in de vijf jaar dat we hem hebben meegemaakt sterk verouderd, vergrijsd. Dat is een compliment! Daar schuilt achter grote liefde voor de bouw van Christus' kerk in Canada, liefde ook voor de immigrant uit „the Old Country" waarvoor elke afstammeling uit de vaders der Afscheiding nog steeds een zwak plekje in zijn hart heeft gehouden.

Het is ook te begrijpen dat het werk voor en onder de immigranten psychisch en physiek veel van deze mensen vraagt. Immers het werk groeit steeds. Wie de lijst van kerken van de Classes Alberta, Ontario en Pacific aandachtig bekijkt, die merkt welk een vooruitgang de Christian Reformed Church in de laatste vijf, zes jaar heeft gemaakt.

Overal groeiden als het ware kerken. In het Zuiden en in het Noorden. In het Oosten en in het Westen. En overal merkte ik op een trouw meeleven met de kerk. Moge de bloei van het geloofsleven evenredig zijn aan de massale kerkgang, die ik mocht meemaken. O, ik begrijp, als er ergens, waar bijna nooit een Hollandse dominee preekt, de dienst door hem wordt waargenomen men alles op alles zet om ter kerke te gaan, doch dat neemt niet weg dat men overal zich 's Zondags met blijdschap opmaakt om naar Gods Huis te gaan.

Het was mij een vreugde tal van collega's te ontmoeten, en niet licht zal ik hun gebeden vergeten, waarin zij ook mij en mijn gezin opdroegen aan de Heere, die ons leven, ook op reis, leidt.

Ik ben blij dat ik veel met collega's heb kunnen spreken, ook over onze immigranten en het is mij wel gebleken dat zij voor een moeilijke taak staan. Ons land kent immers zoveel geestelijke schakeringen. Elke provincie heeft weer zijn eigen ligging. Friezen, Groningers, Drenten, Zeeuwen en Hollanders, al zijn ze het eens over de „drie formulieren van enigheid", ze hebben toch elk weer eigen visie en bovenal eigen historie.

Het is moeilijk predikant te zijn in een gemeente waarin al deze schakeringen voorkomen, ze kunnen zo licht spanningen teweeg brengen.

Daarom rijze het voortdurend gebed der immigranten voor hun herders en leraars op, opdat de Koning der Kerk hun wijsheid schenke de zo gevarieerde kudde te leiden naar Zijn Woord.

Daarbij komt nog dat de immigranten ook moeten omschakelen. Ze vinden in de

Christian Reformed Church veel dat we in Nederland ook hebben, maar ook tal van dingen die anders zijn. En daar conservatisme, vaak in de goede zin, de Nederlanders eigen is, kunnen ze soms maar moeilijk wennen als het „anders" is.

Om een voorbeeld te noemen. Ik denk aan het bestaan van meer dan een gemeente in een plaats. Rev. John Vande Kieft, die een weekend bij mij logeerde, vertelde dat er in Grand Rapids wel 28 op zichzelfstaande kerken zijn, ieder met haar eigen predikant, kerkgebouw, budget.

Een wijze van kerkinstituering waar we alleen maar waardering voor kunnen hebben, omdat het zo practisch is.

Als we denken aan onze grote stadskerken, die bijna niet te regeren zijn. De grote kerkeraads-vergaderingen van soms meer dan 100 ambtsdragers maken dat de kerkelijke molen langzaam draait. De grote kerkgebouwen vormen een zo grote post op de jaarlijkse begroting, dat veel geld beter besteed kon worden, wanneer er kleinere kerkgebouwen waren, met meer predikanten, wat de geestelijke verzorging der gemeente zeker ten goede zou komen. Een en ander is dan ook hier uit den treure betoogd.

In vele stadskerken is men dan ook tot kerksplitsing overgegaan. En de roep om het parochiestelsel is steeds sterker geworden. In Den Haag is men b.v. overgegaan tot het instellen van de aparte Moerwijk, met een eigen predikant Ds. Kooistra, omdat men het voor de geestelijke be-arbeiding van dat stadsgedeelte zo beter vindt.

Overigens moeten de immigranten, nu ze zich hebben aangesloten bij de Christian Reformed Church, ook voegen naar de daar bestaande gewoonten om op deze wijze het kerkelijk leven te ontplooien.

De eigen kerk, met de eigen predikant, geeft ook veel meer band onderling. Men zal moeten leren niet te kijken naar de andere kerk, noch om bij-oorzaken zich bij de andere kerk mogen voegen, doch alle krachten moeten inspannen om het eigen kerkelijk leven sterk te maken en zich daaraan te geven met alle kracht. Wij geloven toch ook dat we door Goddelijke voorzienigheid lid van die bepaalde kerk geworden zijn.

Voor de geestelijke verzorging is het een groot voorrecht als een predikant niet meer dan 150 gezinnen te verzorgen heeft. Hoe denk ik altijd nog met ambtelijke vreugde terug aan de tijd toen ik een gemeente had van 200 gezinnen, waar je iedereen kende, in elk gezin op huisbezoek kwam, en tijd had om met de jeugd te praten. Nu heb ik een wijk van 1500 zielen, en sjouw dag in dag uit en heb altijd het gevoel: ik ben nog lang niet klaar. Als we hier in Assen, de kleinere afstanden in aanmerking genomen op dezelfde wijze als in Amerika en Canada het kerkelijk leven hadden opgebouwd, dan hadden we op een aantal van 3000 zielen, 5 kerkgebouwen van elk 400 zitplaatsen, met 5 predikanten. De zielszorg zou dan ongetwijfeld veel beter tot zijn recht komen.

Daarom zeg ik tot m'n Canadese vrienden: waardeert het parochiestelsel en bidt veel voor uw eigen predikant en vormt als gemeente een hechte gemeenschap.

Anders is natuurlijk ook dat men nu een gemeenschap vormt met broeders en zusters die in het oude vaderland helaas kerkelijk gescheiden leefden. Ik heb mij hierover zeer verblijd, maar ontveins me niet dat het van de gelovigen dier gemeenschap een grote mate van wijsheid vraagt. Ik denk b.v. aan het verschil dat er bestaat in het aanvragen van de doop. Zoals men weet kent de Ned. Herv. Kerk in Nederland aparte doopdiensten, zo eens in de twee of drie maanden. Dan wordt een speciale doopopreek gehouden en de kerk is vol met doopouders, familieleden en andere gemeenteleden, die deze dienst willen meemaken. In de Christelijk Gereformeerde Kerk wordt gewoonlijk slechts eenmaal per maand de doop bediend, terwijl in de Gereformeerde Kerken in sommige delen van ons land de doop wordt aangevraagd op de eerste Zondag na de geboorte van het kind, in andere delen zodra de moeder naar de kerk kan komen en de kerkeraad elke Zondag in de dienst ruimte maakt voor een doopsbediening die wordt aangevraagd. Achter deze practijk zit ook vaak de doopsbeschouwing en het is te begrijpen dat men daarover wel eens met elkaar spreekt, donh het moet geen verwijdering geven. Ons werd hier altijd geleerd dat men niet een bepaalde opvatting b.v. de doop-op-tijd, ook wel „vroegdoop" genoemd, moest drijven. Psychologisch is het immers verklaarbaar dat iemand die in het oude vaderland tot een andere kerk behoorde dan degene die spreekt vol weerstanden zit om diens speciale visie te aanvaarden.

Daarom is het nodig dat men elkaar vasthoudt, en geen bepaalde leer drijft, doch samen luistert naar de Schrift en de drie formulieren van enigheid, die inderdaad accoord van kerkelijke gemeenschap kunnen zijn. En begrijp dat het voor uw Amerikaanse predikant, die misschien zelf nimmer in Nederland is geweest, toch wel moeilijk is om in die wirwar van opvattingen en beschouwingen van de Gereformeerde gezindte de weg te vinden. Het is het zelfs voor ons die hier geboren en getogen zijn. Menigmaal werd ik ontroerd door hun gebeden, thuis en in de kerk.

Leer van hen zo innig bidden, laat hun zendingsliefde u aansteken en bid voor hen en voor de gemeente als er soms iets is, dat u moeilijk valt te begrijpen, of dat ge anders zoudt wensen. Dan zal ongetwijfeld aan een uiterlijk opgewekt kerkelijk leven ook een bloeiend geestelijk leven gepaard gaan.

Assen, 20 Sept. 1952

Doeltreffend en goedkoop

Vele Nederlanders in Canada lezen „Calvinist—Contact". Gebruik daarom deze kolommen voor uw familieberichten, zoals jubileums-, verlovings-, huwelijks-, geboorte- en overlijdens-advertenties en de aankondiging van uw verenigings-vergaderingen. Tevens voor hetgeen u te koop aanbiedt of vraagt en het vragen of aanbieden van personeel.

Kosten slechts 20 cents per regel of gedeelte van regel. Grote letters worden als twee regels beschouwd. Minimum tarief $1.50 per plaatsing.

Zend money-order met uw advertentie naar het administratie-adres:

Box 234, Chatham, Ontario

In plaats van kaarten

Verloofd:

TRUUS VANDERHOUT
en
SIMON VOORBERG

Hannon, R.R. 3
Waterdown, R.R. 1 } 7 November 1952
Stone Church road, Hannon

Verloofd:

RITA VELDHUIZEN
en
JOHN PRINZEN

LOWBANKS, Ont., 20 Sept. 1952

BIEDT ZICH AAN

Een net Geref. gezin met 4 kinderen van 11 tot 17 jaar (9 maanden in Canada) zoekt plaatsing. Genegen alles, ook industrieel werk aan te pakken, maar liefst werkzaam op een groot pluimveebedrijf.

Brieven onder nummer K 2937 aan het bureau van dit blad.

TE KOOP

Wegens vertrek te koop onder gemakkelijke voorwaarden een '36 Ford car.

J. VANDE BELD
R.R. 1, Croton, Ont.

BOERDERIJEN TE KOOP

in New Liskeard's kleine Hollandse nederzetting. Prijzen vanaf $1700.—, $2000.— tot $5000.—; sommige met lage downpayments. Goede landbouwstreek, goede markt. Ik breng u in direct contact met de eigenaars.

Schrijf aan G. VAN LAAR, R.R. 2
Thornloe, Ont.

SCHRIFTELIJKE LESSEN ENGELS

Binnenkort komt de derde cursus Engels voor immigranten klaar. Deze behandelt: schrijven van brieven, solliciteren, introduceren, telefoneren, beleefdheidsvormen, opstellen maken. Een boek met verhalen wordt behandeld.

De eerste cursus leert de beginselen der taal. De tweede cursus behandelt de Bijbelen Kerktaal. Alle cursussen behandelen uitspraak en geven oefeningen.

Vraagt spoedig inlichtingen en proeflessen.

DUTCH INSTITUTE
R. 2, Box 103, Willard, Ohio, U.S.A.

VAN DELFT'S BOOKHOUSE

Dagscheurkalenders 1953,
Maranatha, Filippus enz. $1.50
„Daily Manna" $2.—

Ruime keuze in wandteksten in de Holl. en Engelse taal. Bijbels, Psalm boeken, leesboeken, studieboeken, woordenboeken, Ps. Hymnals, voordrachten en samenspraken.

Vraagt catalogus

308 Hess St., Hamilton, Ontario

ACTIEVE WEDERVERKOPERS GEVRAAGD
voor

Voortman's Roggebrood
en
Honing Ontbijtkoek

VOORTMAN'S BAKERY
245 Yong St., Hamilton, Ont.

Ook verkrijgbaar bij VAN'S IMPORTING, 255 Caroline St. S., Hamilton.
(Zie pag. 8 en 9)

VAN RAAY'S FARM NIEUWS

63 acres, aan Highway no. 3, 14 mijl vanaf St. Thomas, woning met 8 vertrekken, goede gebouwen. $14.000.—

100 acres, 3 mijl vanaf Florence, woning (brick) met 8 vertrekken, barn 36 x 60, graanschuur. $15.750.—

113 acres, bij Talbotville aan Highway no. 3, witstenen huis met 9 vertrekken, 2 barns, goede loam grond. $20.000.—

100 acres, in Chatham Township, eerste klas land, 2 schuren (een voor tabak) woning met 8 vertrekken. $24.000.—

100 acres, bij Kent Bridge aan bestrate weg, eerste klas grond. Stenen huis met 7 vertrekken, barn 36 x 55, kippenhok, te aanvaarden 1 Maart 1953. $25.000.—

Voor kopen, verkopen of ruilen van uw huis, boerderij of zaak hebt u slechts op te bellen nummer 3037 in Chatham, nummer 2197 in Blenheim of nummer 688 in Thamesville.

GEMAKKELIJKE VOORWAARDEN

GEOFFREY VAN RAAY REAL ESTATE

Geld te leen
voor onroerende goederen
PARKEERPLAATS BIJ KANTOOR
190 Wellington St. W. — Phone 3037
Res. Phone 2818-2
Chatham, Ontario

ATTENTIE

De heren
S. KOOLE,
J. HAZENBERG en
J. HEYKAMP,
allen in Ontario, worden vriendelijk verzocht mij spoedig weer te schrijven

B. BOULOGNE,
Lacombe, Alta.

VOOR MAAGLIJDERS HEBBEN WE

NAPRO-TABLETTEN

Vraagt gratis brochure en inlichtingen bij

John Masselink
Kapuskasing, Ont.

HUGO KINGMANS:

GEBROKEN BAKKEN

De titel van deze ontroerende vertelling is ontleend aan Jeremia 2 :13, waar staat: „Mijn volk heeft twee boosheden begaan: Mij, de springader des levenden waters hebben zij verlaten, om zichzelf bakken uit te houwen, gebroken bakken, die geen water houden".

Elsa en Dolf van Lankeren, dochter en zoon van een predikants-weduwe, gaan in betrekking te Rotterdam, de stad waar de verleiding zo groot is. Elsa heeft heel wat moeite haar broer in het rechte spoor te houden. Hij wil „van het leven genieten". Hij verzuimt de kerk en trekt er op Zondag met een visclub op uit. De club raakt verzeild in een danshuis en daar heeft Dolf een avontuur met de lichtzinnige Cor Zuiderman, die hem in haar net tracht te vangen. En zij vangt hem met listigheid. Het wordt een huwelijk, maar hoe? Twee jonge mensen zonder stuur in het leven. Na een donkere levensloop komt eindelijk de morgen. Pracht verhaal, 240 blz., gebonden.

II **Jilles Limburg, SCHADUWEN TREKKEN WEG.** Als een rijke weduwe trouwt met een jong boekhoudertje, schrikt de hele omgeving op. En binnenshuis gaat het stormen: de dochter ontvlucht verbitterd het ouderlijk huis en de dominee weet ook geen weg met het geval. Toch trekken de schaduwen weg. Pracht boek, 208 blz. fr. geb.

III **Johan Fabricius, HOE IK INDIE TERUG VOND.** De beroemde schrijver, die aan 's vijands greep ontkwam, bezoekt na de oorlog zijn geboortegrond en vindt er een onbeschrijfelijke toestand. Hij ziet er de eerste verschrikkingen der Japanse gevangenschap en stropende benden. Hij vertelt hoe Soekarno met de vijand heulde. Kortom een beeld van ontreddering. Op elke bladzijde spanning. 205 blz., gebonden.

Drie Prachtboeken, alle gebonden voor $3.00

Met deze mooie aanbieding openen wij het nieuwe leeseizoen. Bestel spoedig en zendt ons $3.00 per money-order of cheque en we zenden franco het pakket, **Gebroken bakken.**

J. LUINSTRA, Bookseller
SARNIA, ONTARIO

TE KOOP

200 acre farm, goede kleigrond, waarvan 100 acres appelboomgaard. Water hydro, creek, gunstig gelegen. Stenen huis, 6 kamers, goede grote barn, 2 andere schuren, ongeveer 4 mijl van Bowmanville. Prijs nader overeen te komen evenals betalingscondities.

Goede, jaren bestaande bakkerij in Orono, met winkel. Werkt gewoonlijk met 3 knechts. Prijs met inbegrip van inventaris, waaronder 2 trucks en bakkerijgebouw $10.000.—. Betaling nader te regelen.

92 acre farm in Pontypool, grondsoort gemengd klei-zand. Behoorlijk vlak land. Goed huis, 9 kamers, goede barn. Goede boerderij voor aardappelen, mais, tomaten, erwten enz. Vlak bij school. 4 Wellen, geen hydro, goede fences. Prijs $8000.—. Down $3000.—, waarover nog nader te praten.

107 acre farm onder Orono, Goede zavelgrond, met creek, goede barn, goed huis, 9 kamers. Electrisch, water. Prijs $13.000.—. Wenst $3000.— down.

Zomede meerdere farms, huizen in Newcastle, Orono enz.

J. F. DE WITH
Real Estate Broker
King Street W. — Newcastle, Ont.
Telefoon 3341

Abonnements Formulier

Prijs drie dollar per jaar, bij vooruitbetaling

Vul in uw naam en adres en geef het met betaling van $3.00 aan uw plaatselijke agent, of stuur het naar ons administratie-adres:
P.O. Box 234, Chatham, Ontario

Naam ______________________________

Post-adres ______________________________

Indien nodig naam van werkgever en adres:

____

____

Abonnements Formulier voor Nederlandse lezers

Naam van persoon in Nederland

____

Adres ______________________________

Naam van persoon die abonnement opgeeft in Canada ______________________________

Adres ______________________________

Zendt dit formulier met insluiting van 3 dollar naar ons administratie-adres Box 234, Chatham, Ontario, en wij zorgen **voor verzending naar Nederland.**

Adres Verandering

NIEUW ADRES
(Vermeld steeds uw File Nummer)

Naam ______________________________

____

Indien nodig naam van werkgever en adres:

____

Post-adres ______________________________

TEGENWOORDIG ADRES